

veniens), nebylo by lze v takovém jednání spatřovati zločin podvodu. Na nalézacím soude bude, by při novém hlavním přelíčení také touto otázkou se zabýval.

Čís. 2512.

Nestačí, by odpor ve smyslu Šu 427 tr. ř. v třídenní lhůtě byl ohlášen a proveden dodatečně, nýbrž jest jej v oné lhůtě též odůvodniti, po případě doložiti.

Podal-li obžalovaný ve lhůtě k doplnění vrácené zmateční stížnosti podpisem advokáta jinou zmateční stížnost, jest k ní přihlížeti, není-li mezi ní a onou obsahově podstatného rozdílu.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, Zm II 209/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání, vyslechnuv generální prokuraturu, odporu obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 16. listopadu 1925, jímž byl za své nepřítomnosti uznán vinným přechinem úpadku z nedbalosti ve smyslu Šu 486 čís. 2 tr. zák. a zavrhl zmateční stížnost jeho do téhož rozsudku.

Důvody:

Proti rozsudku, doručenímu obžalovanému v opise dne 22. ledna 1926, podal týž dne 25. ledna 1926, tedy včas odpor a mimo to ohlásil zmateční stížnost, kterou také podáním ze dne 1. února 1926 provedl, arcit' podáním, které nebylo opatřeno podpisem obhájce a bylo mu vráceno k odstranění tohoto nedostatku do 3 dnů. Zároveň byl obžalovaný vyzván, by se vyjádřil o tom, zda trvá na odporu, který nebyl vůbec nijak odůvodněn. Při svém protokolárním výsledku u okresního soudu v Brezne dne 21. dubna 1926 setrval obžalovaný na svém odporu a připojil k němu odůvodnění, že se pro nepřekonatelnou překážku, totiž pro chorobu, záchvaty srdeční, k hlavnímu přelíčení dostaviti nemohl, zároveň projevil ochotu předložit na požádání dodatečně lékařské vysvědčení. K zjednání podpisu obhájce byla při téže příležitosti obžalovanému poskytnuta 3denní lhůta, ve které pak dne 23. dubna 1926 zaslal nalézacímu soudu podání podepsané advokátem Drem Štěpánem K-em a nazvané »doplněním odporu«, v němž prohlašuje, že jeho původní zmateční stížnost byla jen laickým nedopatřením jako zmateční stížnost označena a že zamýšlel proti rozsudku odpor spojený se zmateční stížností. Tento svůj odpor odůvodňuje pak blíže, neuvádí však výslovně žádných důvodů zmatečnosti (§ 281 čís. 1—11 tr. ř.). V případě, že by odvolací soud, na který se obrací, neuznal tyto důvody odporu, žádá obžalovaný, by jeho podání bylo považováno za »odvolání«, kde žádá, by napadený rozsudek byl změněn a on od obžaloby osvobozen. Odvolání podává dále jak do výroku o vině tak i trestu a co do neudělení výhody podmíněného odsouzení. Pokud jde o odpor,

dlužno vytknouti, že obžalovaný, podávaje dne 25. ledna 1926 odpor, nepříčinil k němu důvodů a nezjednal proto žádného podkladu pro posouzení překážky, která mu zabránila dostaviti se k hlavnímu přeličení. Tento nedostatek nemůže obžalovaný odčiniti dodatečným podáním, které by se jevilo jakýmsi »provedením« podaného odporu, neboť § 427 tr. ř. nerozeznává mezi »ohlášením« a »provedením« odporu a jest tudíž v třídenní lhůtě po vyrozumění o rozsudku podati odpor řádně odůvodněný a případně i doložený. Proto jest odpor zamítnouti jako neodůvodněný.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný, jemuž byla zmateční jeho stížnost ze dne 1. února 1926 vrácena k doplnění podpisem advokáta, ve lhůtě určené ku doplnění podal zmateční stížnost jinou, a to podáním ze dne 23. dubna 1926, jest předeslati, že nejvyšší soud jako soud zrušovací porovnav obě tato podání shledává, že obsahově, a sice pokud lze v podání ze dne 23. dubna 1926 spatřovati zmateční stížnost, není podstatného rozdílu mezi oběma podáními a že není proto příčiny, naložiti s tímto podáním jako s n o v o u zmateční stížností, nýbrž že lze k němu přihlížeti. Pokud jde o zmateční stížnost, prohlašuje sice obžalovaný v podání ze dne 23. dubna 1926, že mu šlo o odpor proti kontumačnímu rozsudku, nicméně nebéře ohlášenou zmateční stížnost zpět, nýbrž provádí ve skutečnosti byť i ne výslovně také ji a to máje patrně na zřeteli důvod zmatečnosti podle čis. 9 a) §u 281 tr. ř.; neboť uvádí v ní, že byl v době, kdy se ucházel o úvěr, a k t i v n í, že nejednal úmyslně nedbale, an splatil o d vynesení rozsudku 75% svých dluhů a ostatní během roku zaplatí, takže nikdo neutrpí z jeho obchodu škodu a není proto prý ani skutková podstata §u 486 čis. 2 tr. zák. splněna. Než tímto způsobem neprovádí obžalovaný ve skutečnosti zmateční důvod čis. 9 a) po zákonu, poněvadž vychází z jiných skutkových předpokladů, než které zjistil nalézací soud, jenž vycházel z toho, že oproti aktivům 10.391 Kč stála pasiva 30.073 Kč a 58.841 Kč a nabyt přesvědčení, že obžalovaný asi v červenci 1923 si musil býti vědom své nezpůsobilosti platiti a přes to dělal nové dluhy a splácel částečně dluhy staré, čímž své věřitele poškodil. Zmateční stížnost zřejmě bezdůvodnou a po zákonu neprovedenou bylo proto podle §u 4 čis. 1 a §u 1 čis. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již v sezení neveřejném. Poněvadž obžalovaný v třídenní lhůtě §u 427 tr. ř., pokud se týče §u 284 a 294 tr. ř. odvolání neohlásil, nelze ani k jeho provedení ze dne 23. dubna 1926 přihlížeti, ačkoliv i toto provedení směřující proti vině nasvědčuje tomu, že jest podáním tím míněna vlastně zmateční stížnost, o které bylo již shora rozhodnuto.

Čís. 2513.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čis. 50 sb. z. a n.).

Zákon nechrání v §u 11 jen osobní čest presidenta republiky, nýbrž obzvláště a především i obecnou vážnost, které požívá jako hlava státu; tato vážnost a úcta zakládá se, pokud jde o prvního presidenta, v pod-